

GAUDEAMUS

Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій імені С.З.Гжицького

БУДІВНИЧИЙ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

1 листопада 2024 року минуло 80 років від дня смерті митрополита Андрія Шептицького. Роль і вагомість його постаті у розвитку УГКЦ та українства загалом годі переоцінити. Ким же є митрополит Андрей і чому його ім'я назавше вписане до плеяди великих українців?

Народився Роман Марія Олександр Шептицький 29 липня 1865 року в Прилбичах Яворівського повіту в родині польського графа Яна Шептицького і Софії Фредро, доньки відомого письменника Олександра Фредро. Здобув прекрасну освіту, володів багатьма мовами. Про намір стати священником вперше повідомив матері ще в дев'ятирічному віці. Проте рішення 18-річного юнака стати монахом-василіянином та ще й змінити римо-католицький обряд на греко-католицький неабияк шокувало родину. Адже батьки готували сина до військової кар'єри. Для самого ж Романа (у чернецтві Андрія) покликання служити Богові й Україні було цілком органічним. Його предки походили з давнього заможного боярського роду Галичини. "Я українець з діда-прадіда. А церкву нашу і святий наш обряд полюбив я цілим серцем, присвятивши для Божої справи ціле своє життя", – напише владика згодом.

12 січня 1901 року владика Андрей очолив Українську греко-католицьку церкву, всього себе віддавши духовному сподвижництву та піднесенню українського народу.

Попри чернечі обітні до особистого смирення та утримання від розкошів, владика мав неабиякий підприємницький хист. Чималі особисті кошти він вкладав у розвиток різних проєктів, навчав українців фінансової грамоти, наполягав, аби, окрім богословських знань, священники опанували ще й світські ремесла. До цього спонукали обставини: адже УГКЦ не мала жодної державної підтримки ані за Австро-Угорщини, ані за Польщі. Значна частина коштів церкви йшла на створення шкіл, лікарень, санаторіїв, музеїв, на кооперативний ліцей, садівничо-городню та хліборобську школи. Митрополит був серед засновників Земельного банку гіпотечного – єдиного українського банку, цінні папери якого визнавалися у всіх банках Єв-

МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ
(25 липня 1865 р. – 1 листопада 1944 р.)

Фото: <https://ugcc.church/blog/s-ohodni-75-richnytsia-z-dnia-smerti-mytropolitya-andreia-sheptyts-koho/>

ропи й США. Банк допомагав таким українським кооперативам, як "Сільський господар", "Народна торгівля", "Маслосоюз", адже їхня діяльність забезпечувала селянам Галичини добробут та економічну незалежність. Цей кооперативний рух мав свою філософію, засновану на Божих заповідях: не руйнувати чуже, а піднімати своє, не ненавидіти того, хто багатий, а самому ставати на ноги.

Андрей Шептицький запровадив у церковне богослужіння живу українську мову, реформував богословську освіту, реорганізував духовну семінарію у Львові, багатьох учнів-богословів скеровував на навчання до Європи. Владика також опікувався сиротинцями, притулками, фінансово підтримував наукові, освітні, культурно-мистецькі установи, видавництва й громадські організації, був одним із засновників української скаутської організації "Пласт". Як депутат Галицького Союму і член Палати панів австрійського парламенту Андрей Шептицький відстоює інтереси українців Галичини. У 1914 відкриває український університет у Львові, у 1915 – Львівський національний музей, у 1923 році створює Богословське

наукове товариство, 1929 – Львівську греко-католицьку богословську академію, 1939 – Український католицький інститут церковного з'єднання ім. Йосифа-Веніаміна Рутського.

Будучи церковним лідером, Андрей Шептицький мав неабиякий вплив і на державні процеси. Саме завдяки його авторитету у світі Ватикан у 1919 році визнав УНР, у 1939-му владика підтримав створення Карпатської України, а в червні 1941-го благословив проголошення Акта відновлення Української держави. Шептицький одним із перших у 1933-му підняв світову спільноту проти Голодомору 1932–1933 років, започаткував збір допомоги для голодуючих Наддніпрянщини, від якої радянський уряд відмовився.

У роки німецької окупації стараннями митрополита було порятовано від вірної загибелі багатьох євреїв, яких прихистили у митрополичих палатах та греко-католицьких монастирях.

Радянська влада люто ненавиділа митрополита, вважаючи, що, "не покінчивши з Шептицьким, годі викоринити український націоналізм". І все ж з огляду на беззаперечний авторитет у світі зачепити його не наважувався ані Гітлер, ані Сталін. Навіть прикутий останні 13 років життя до інвалідного візка, він був не по зубах ворогам. Тому кампанію дискредитації та оббріхування радянська пропаганда розгорнула вже після смерті митрополита. Почалися арешти владик, монахів, вірних. А в 1946 році був скликаний псевдособор, на якому оголосили про ліквідацію УГКЦ.

Питання щодо оголошення Андрея Шептицького Праведником народів світу за порятунок євреїв триває досі. 2013 року Єврейська громада України спільно з УГКЦ заснували медаль митрополита Андрея Шептицького, якою нагороджують осіб, котрі прислужилися справі українсько-єврейського примирення. Тривають також процеси щодо беатифікації митрополита. Історія все розставляє на свої місця, і після десятиліть замовчування та дискредитації постать Праведного митрополита посідає гідне місце серед визначних діячів України та світу.

Світлана ВАВРІН,
старший викладач

“НЕ ПОТОКОМ ШУМНИХ І ГАЛАСЛИВИХ ФРАЗ, А ТИХОЮ НЕВТОМНОЮ ПРАЦЕЮ ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ” – АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ

Цьогоріч християнський світ відзначає 80-ті роковини від дня смерті митрополита Андрея Шептицького.

Високоосвічений геній свого часу, будівничий УГКЦ, справжній світоч духу, великий натхненник, візіонер та духовний провідник українського народу відійшов у вічність 1 листопада 1944 року. Його послання закарбувалися у серцях багатьох вірних, не втрачаючи своєї актуальності й у XXI столітті.

Митрополит Андрей Шептицький служив своєму народові як духовний провідник майже пів століття. “Він жив у турбулентні часи і був найбільш далекоглядним і непохитним моральним авторитетом своєї доби. Не лише для свого народу, а й для всіх народів світу”, – пише у передмові до книги Мирослава Мариновича “Митрополит Андрей Шептицький і принцип «позитивної суми»” американський бізнес-мислитель українського походження Адріан Сливоцький.

До дня пам'яті митрополита, зібрано кілька цитат, які, сподіваємося, надихнуть читача більше дізнатися про цього Великого Українця, не падати духом у час випробувань та мотивуватимуть працювати ще більше для перемоги, бо “Не мають чога боятися ті, що ждуть певної світлої перемоги!”:

- “Україна лише сама себе зможе змінити. Ключ до перетворення України знаходиться в ній самій. Нам важко змінити зовнішні обставини, проте в нашій волі змінити себе”.

- “Світ гине з браку любови, гине з людської ненависті! Не переставаймо ж благодати Всевишнього про обильні, теплі дощі його святої благодати з неба.

Служба любови, мої Дорогі, не знає лаврів, як довго жертва ще неповна, а жертва одної хвилини не заступить довголітньої муравлиної праці. Не зриваємо одної хвилини лише безупинним, напруженим і безупинними жертвами аж до крові і смерті многих поколінь двигасться народ. І легше часами кров пролляти в одній хвилині ентузіазму, чим довгі літа з трудом сповнювати обов'язки і двигати спекоту дня і жар і злбу людей і ненависть ворогів і брак довір'я своїх і недостачу помочі від найближчих, і серед такої праці аж до кінця виконувати своє завдання. Своє завдання, не чекаючи лаврів перед побідою, ані винагороди перед заслугою”.

- “А коли молимося про мир для людства, то скільки більш треба нам молитися про мир серед нашого народу, про мир внутрішній, про заперестання ненависті, роздорів, ворожнечі й – зі сльозами це говорю – кровопролиття”.

- “Любіть всі своє, свого тримайтеся і про своє дбайте, але стережіться ненависті, бо ненависть це почуття нехристиянське. Стережіться і між собою ненависті й роздору, надмірної партійності; об'єднуймо свої сили, бо сили розділені завжди є слабкими”.

- “Працю для майбутнього вважаю справою у сто разів важливішою, ніж усе, що можна зробити для теперішньої хвилини. Маємо тепер закласти у християнські організації нашого народу ті цеглинки, на яких послідовники наші будуть будувати”.

- “Заховуйте супокій. В Божих руках наша доля; без Божої волі і волос з голови не спаде. В Бозі наша надія і сила. В огні сеї страшної війни виконується красша для нас доля”.

Герб графів Шептицьких
(ДЕВІЗ: A CRUCE SALUS. СПАСІННЯ У ХРЕСТІ)

<https://localhistory.org.ua/texts/statti/klimentii-sheptitskii-muchenik-iaakii-vriatuvav-sotni/>

- “Ви, що у бою щодня наражені на смерть, пам'ятайте заховувати серце, чисте від гріха, будьте все готові ставати перед Божим Престолом і здавати справу з цілого життя. Хоробро сповніть обов'язки! Побіда певна, а справа свята!”

- “Український Народ мусить у тій історичній хвилині показати, що має досить почуття авторитету, солідарності й життєвої сили, щоб заслужити на таке становище посеред народів Європи, в якому міг би розвинути усі Бо-

гом дані сили. Карністю і солідарністю, совісним сповнення обов'язку доведіть, що Ви дозріли до Державного Життя”.

- “Не зриваємо однієї хвилини будуеться державність. Не зриваємо одної хвилини, лише безупинним напруженням і безупинними жертвами аж до крові і смерті многих поколінь двигасться народ. І легше часами кров пролляти в одній хвилині ентузіазму, чим довгі літа з трудом сповнювати обов'язки і двигати спекоту дня і жар сонця, і злбу людей, і ненависть ворогів, і брак довір'я своїх і недостачу помочі від найближчих, і серед такої праці аж до кінця виконувати своє завдання, не чекаючи лаврів перед побідою, ані вигоди перед заслугою”.

- “Не тільки у глибокому середньовіччі, але й найімовірніше, також у майбутньому український Київ відіграватиме для цілої Західної Європи велику роль, можливо, вирішальну роль”. Коментар Мирослава Мариновича: “Я знайшов у Шептицького цю фразу, яка сповнила мене великою надією, – пише Мирослав Маринович. – Ці слова були сказані тоді, коли про український Київ ще мови не було. Ще Україна не була незалежною, а він уже бачив, якою великою може бути її роль у світі. Дай, Боже, щоб наші уми і серця сповнилися цими ідеями Шептицького і щоб ми справді зробили український Київ і всю Україну важливою землею для всього світу”.

- “Не дайте спровокувати себе до жодних беззаконних учинків. Адже це в інтересі наших ворогів: намовити наших людей до нерозважливих кроків, які можуть, а навіть неминуче стягнуть велику шкоду на наш народ. Не дайте намовитися людям, котрі чинення супроти заповіді Господньої представляють Вам як неминучість. Пам'ятайте, що нічого доброго для свого народу Ви не осягнете, чинячи справи, суперечні із Заповідями Божими. Потребуєте тієї справжньої Божої МУДРОСТІ. Треба й Вам тієї Божої МУДРОСТІ, що вмє розрізнити щире золото від фальшивого... Нехай же провідним світлом Вашої праці буде передусім – випросити з неба той прецінний Божий дар, яким є МУДРІСТЬ”.

- “Лінь робить людину нездатною працювати. Чоловік лінивий, до праці тяжкий, буде тягарем і для родини, і для цілої громади; не лишень маеток змарнує, але через лінивість стане з часом нездатним до праці, бо за лінивістю увійде в його душу всяка гниль і всяка нечистота моральна”.

Іванна КАРБОВНИК,
старший викладач

METROPOLITAN ANDREY SHEPTYTSKY AND THE HOLOCAUST: CLARIFICATIONS OF HISTORICAL CONTEXTS

The most prominent figure who made great efforts to save the Jews was the head of the Ukrainian Greek Catholic Church, Metropolitan Andrei Sheptytskyi. He, together with priests and monks, risking his life, saved 150 Jewish children, including the future rabbi of the Israeli Air Force, David Kagane.

Despite the fact that the brother of Metropolitan Andrei, Klimentii, abbot of the Univ monastery, received the title of Righteous for saving Jewish children, discussions are going on about the awarding of this title to Metropolitan Andrei himself.

During the Second World War, Count Andrei Sheptytsky rescued approximately 100–150 Jews, both adults and children. This well-known fact figures in numerous scholarly and semi-popular books about Metropolitan Sheptytsky and the history of the Holocaust. It is entirely possible that not all the documents previously attributed to Sheptytsky were written and signed by him personally.

On 5 October 1941, the metropolitan signed the text of the draft of his letter “About Murder”, which was read out to all the priests attending the council. This document is somewhat similar to the letter “Thou Shalt Not Kill”, which was published and promulgated

in November 1942. But in this text, there is a lengthy passage in which Sheptytsky reflects on the problem of the state’s (un)acceptable use of the death penalty. This text of Sheptytsky’s, as well as his letter to the clergy of his archdiocese, may have been determined by the killing of Jews in the summer of 1941.

Having information from Kurt Lewin’s memoirs that on 1 July 1941, a meeting took place between the metropolitan and Rabbi Ezekiel Lewin. Considering the danger, Sheptytsky invited the rabbis to stay in his residence.

According to the speakers at an online webinar “Andrei Sheptytsky: A count who became a priest” the story of Metropolitan Andrei Sheptytsky’s is extraordinary. The event was organized by the Ukrainian Institute London. It works to highlight important contemporary and historical issues affecting not just Ukraine but also the wider world, through their projects, events and online resources.

In line with the panellist- Sophia Opatska, who is UCU vice-rector of strategic development and founding dean of UCU Business School- she learnt not only about the metropolitan but about his whole family and here is a story which repeats the exact words she

Metropolitan Andrei Sheptytsky /
Митрополит Андрей Шептицький.
This photo taken in 1906 / Фото зроблено в 1906 р.

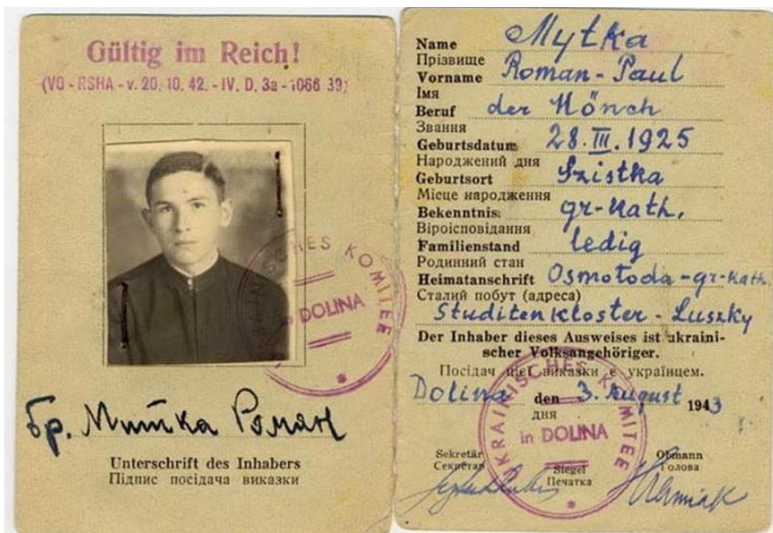
Source / Джерело: сайт Українського інституту національної пам’яті (<https://uinp.gov.ua/>)

said: “I found out about the person of Metropolitan Andrei. It happened approximately 15 years ago. I was reading the book of Kurt Lewin, who was writing about Klymentiy Sheptytsky, the metropolitan’s brother. Kurt Lewin was a Jewish child whom Klymentiy Sheptytsky hid during the war. Later he became a famous businessman in the USA. He wrote the story of how he managed to survive. So I learned not only about the metropolitan but about his whole family”. Source: <https://ucu.edu.ua/en/news/andrej-sheptytskyj-graf-yakyj-stav-svyashhennykom/>.

Museum “Jewish Memory and Holocaust in Ukraine” repeatedly told our readers about the vicissitudes of life and service of this man. The permanent exhibition of the Museum contains unique exhibits from the library of Metropolitan Sheptytsky.

However, the memory of the metropolitan remained alive. It was passed from mouth to mouth, it was written and spoken about outside Ukraine occupied by the totalitarian regime.

Lilia MELESHKO, University Teacher

Kurt Lewin’s fake document / Фальшивий документ Курта Левіна (сина львівського равина І. Левіна) на ім’я Романа-Павла Митки, послушника монастиря оо. Студитів в с. Осмолода

THE LEGACY OF ANDREY SHEPTYTSKY

Andrei Sheptytsky, born into the noble family of the Sheptytsky in 1865, became one of the most influential Ukrainian figures. Although his family was of Polish-Ukrainian origin and most of his relatives were identified as Poles, Andrei consciously chose Ukrainian identity. This decision largely defined his life.

Having received an excellent European education, he studied law, philosophy and theology in Krakow, Vienna, and Rome. In 1901,

at the age of 36, Sheptytsky became the Metropolitan of the Ukrainian Greek Catholic Church. He had been holding this position for 43 years, modernizing the church and promoting ideas of spirituality, social justice and national awareness.

Andrei Sheptytsky was not only a spiritual leader, but also a patron of culture. He founded the National Museum in Lviv and supported artists, scholars, and publishers. His efforts

greatly contributed to the revival of Ukrainian art and literature.

During World War II, Sheptytsky became a symbol of humanism. He personally organized the rescue of hundreds of Jews as he was convicted that human life holds the highest value.

His legacy remains profoundly significant: Sheptytsky united the church, the nation, and culture, laying the foundation for developing Ukrainian identity in the 20th century.

Maksym PUKHYR, the first year student of the faculty of veterinary medicine, Group 3–4

ANDREY SHEPTYTSKY: “CULTURE IS THE BASIS OF DIGNIFIED HUMAN DEVELOPMENT”

Andrei Sheptytsky, an outstanding figure in Ukrainian history and spirituality, was not only a religious leader but also a profound thinker who recognized the transformative power of culture. His words, “Culture is the foundation of dignified human development”, encapsulate his belief in the inseparable bond between cultural development and human dignity. This philosophy guided Sheptytsky’s life and work as he sought to improve individuals and communities by fostering cultural, spiritual, and intellectual identity. The Role of Culture in Human Development for Sheptytsky, culture was more than art, literature, and music. He considered culture to be the sum total of a people’s values, traditions, and way of life. He believed that culture forms an individual’s character and provides the moral and intellectual framework necessary for

Relevance Today Sheptytsky’s assertions about the foundational role of culture remain deeply valid today. In a globalized world where culture is often marginalized or homogenized, his words remind us of the importance of maintaining and nurturing cultural identity. His vision encourages individuals to engage with their heritage, promote mutual respect, and use culture as a tool to build a more just and dignified society. By valuing culture, we can invest in the moral and intellectual development of future generations.

Andrei Sheptytsky’s belief that “culture is the foundation of dignified human development” reflects his deep understanding of the human condition. He recognized that culture is not merely a reflection of a people’s past, but an important force in forming their future. By nurturing culture, Sheptytsky sought to empower individuals to lead lives of dignity, responsibility, and purpose. His legacy continues to inspire us to cherish culture as a cornerstone of human development and a pathway to a more compassionate and harmonious world.

Zoriana BURKOVSKA,
Associate Professor

personal growth and social responsibility. In Sheptytsky’s understanding, a person of dignity is one who respects himself and others, acts ethically, and contributes to the common good. The underlying culture fosters these qualities by instilling a sense of identity, purpose, and moral clarity. Sheptytsky’s dedication to Cultural Revival during his tenure as Metropolitan of the Ukrainian Greek Catholic Church, Sheptytsky devoted himself to the cultural revival of the Ukrainian nation. He understood that the preservation and promotion of culture was essential for the survival and prosperity of a people often faced with political oppression and attempts at assimilation.

Preserving Heritage Sheptytsky established a national museum in Lviv to

preserve Ukrainian art, especially icons, manuscripts, and folk traditions, so that future generations could connect with their roots. – Promoting education: emphasized the role of education in cultural growth and supported schools, publishing activities, and institutions such as the Ukrainian Academy of Theology. – Supporting the Arts: Sheptytsky was a patron of artists, writers, and scholars, recognizing their ability to inspire and improve society.

Interaction of Culture and Faith Sheptytsky saw culture and faith as complementary forces in the formation of a dignified person. While faith provides spiritual guidance, culture shapes the environment in which individuals live and grow. Together, they foster a comprehensive sense of dignity rooted in both divine and human values. He often reminded his contemporaries that faith lacking a cultural context risks becoming abstract, while a culture lacking faith can lose its ethical basis. This balanced vision inspired his efforts to integrate the spiritual and cultural aspects of Ukrainian life.

ANDREY SHEPTYTSKY: UNKNOWN FACETS OF A GREAT FIGURE

Metropolitan Andrey Sheptytsky is a name intrinsically tied to the religious, cultural, and societal history of Ukraine. However, many aspects of his life remain lesser-known. Here are some facts that reveal new dimensions of this extraordinary personality.

A Rescuer of Jews During the Holocaust
During World War II, Metropolitan Sheptytsky displayed remarkable bravery and unwavering humanity by risking his life to save Jewish individuals during one of history's darkest chapters. The Ukrainian Greek Catholic Church (UGCC), under his leadership, became a sanctuary for approximately 200 Jews, who found refuge within monasteries and church facilities. In addition to providing shelter, Sheptytsky personally issued fake baptismal certificates, which were critical for protecting Jewish individuals from deportation to concentration camps.

Among his most courageous acts was writing an open letter to Heinrich Himmler, one of the most feared figures of the Nazi regime. In this letter, Sheptytsky unequivocally condemned the atrocities being committed, demonstrating a moral courage that placed him in grave personal danger. This letter, coupled with his sermon on November 21, 1942, where he implored people to follow the commandment "Thou shall not kill", showcased his dedication to the sanctity of human life, irrespective of religion or ethnicity.

His brother, Clement Sheptytsky, also participated in these efforts, providing sanctuary and aid to Jewish families. Clement was later honored posthumously as a "Righteous Among the Nations" in 1996, but the broader role Andrey Sheptytsky played in orchestrating these rescues has left a lasting legacy. These actions are a testament to his profound faith, which transcended religious boundaries and embraced universal compassion.

The Initiator of a Ukrainian Financial System

Andrey Sheptytsky was not only a spiritual leader but also a visionary economist who recognized the importance of financial independence for the Ukrainian people. His understanding of business and finance was instrumental in strengthening the societal and cultural institutions of Ukraine during his tenure as Metropolitan of the UGCC.

One of Sheptytsky's most notable achievements in this sphere was the establishment of the Ukrainian Insurance Society "Dnister." This institution

initially offered insurance services to religious communities but quickly evolved into a robust financial organization. Under Sheptytsky's leadership, the society expanded into a fully functioning bank that played a pivotal role in retaining Ukrainian capital within the country. At a time when significant financial resources were being funneled out of Ukraine to Vienna, Sheptytsky's initiatives ensured that wealth was reinvested into local projects and institutions.

Sheptytsky also prioritized financial literacy and accessibility, extending the bank's services to rural communities. This move empowered ordinary Ukrainians by integrating them into a financial system that was previously inaccessible to them. Through his economic vision, Sheptytsky not only supported the Church but also contributed to the broader economic independence of Ukraine, demonstrating his commitment to improving the lives of the people he served.

A Passionate Book Lover and Preserver of Ukrainian Heritage

Metropolitan Sheptytsky was an avid bibliophile with a profound love for literature and cultural preservation. He actively sought out incunabula and rare manuscripts across Europe, enriching his collection with relics of Ukrainian and global heritage. His personal library was a treasure trove of over 20,000 books, a testament to his dedication to knowledge and history.

To house these precious volumes, Sheptytsky ordered custom bookshelves from Italy, underscoring the importance he placed on preserving literary treasures. After his passing, he bequeathed a substantial portion of his collection—over 3,000 books—to the National Museum in Lviv, which he founded. Tragically, much of his library was destroyed during the Soviet era, a devastating loss to Ukraine's cultural legacy.

By amassing and preserving these works, Sheptytsky ensured that future generations would have access to the literary and historical heritage of Ukraine. His efforts to protect cultural artifacts were a critical component of his broader mission to foster national identity and pride.

A Pioneer in Environmental Conservation

Long before environmental conservation became a global movement, Andrey Sheptytsky demonstrated a deep respect for nature through his ecological initiatives. In the Horgany Mountains, on Mount Yayko Perehynske, he established one of Europe's first cedar

reserves. Recognizing the importance of preserving Ukraine's natural beauty, he personally oversaw the construction of a narrow-gauge railway to transport materials and invited specialists to develop the reserve.

This cedar reserve was not merely an ecological project; it was a manifestation of Sheptytsky's belief in the interconnectedness of humanity and the natural world. Although the reserve suffered significant damage during the Soviet era, its legacy endures as a symbol of Sheptytsky's forward-thinking approach to environmental stewardship.

A Patron of the Arts and a Skilled Artist

Beyond his role as a spiritual leader, Andrey Sheptytsky was a connoisseur and patron of the arts. His appreciation for art, particularly iconography, was deeply rooted in his own talent as a painter. Taught by his mother alongside his brothers, Sheptytsky developed a lifelong passion for creating and collecting art.

When he assumed residence on St. George Hill in 1901, Sheptytsky began curating a collection of rare icons and books that would become invaluable to Ukrainian culture. His acquisitions included the Bohorodchany iconostasis, a masterpiece of Ukrainian religious art that he retrieved from Warsaw and returned to its homeland.

Sheptytsky's contributions to the arts extended beyond collecting. He established art schools, awarded scholarships to young artists for study abroad, and purchased significant works at auctions to ensure they remained part of Ukrainian heritage. Through these efforts, he not only preserved the artistic legacy of Ukraine but also nurtured the creative talents of future generations.

A Multifaceted Leader

The life of Metropolitan Andrey Sheptytsky defies categorization. He was a rescuer, economist, environmentalist, art connoisseur, and spiritual guide. His legacy transcends the boundaries of religion, encompassing a profound commitment to humanity, culture, and the natural world. Through his actions, Sheptytsky left an indelible mark on Ukraine, inspiring future generations to carry forward his vision of a compassionate, prosperous, and culturally rich society.

Anastasia KRASNOVA,
the 1 year student
of the faculty of veterinary medicine

Jeune moine André Cheptytsky

Roman Maria Aleksander Szeptycki, est né le 29 juillet 1865 à Prylbytchi près de Yavoriv dans la région de Lviv. Son village natale est situé à 40 km à l'ouest de Lviv en Ukraine occidentale (Galicie) qui faisait alors partie de l'empire d'Autriche-Hongrie. Sa famille était d'une

ANDRÉ CHEPTYTSKY – POLYGLOTE

lignée aristocratique ukrainienne, qui au XIXe siècle s'était polonisée et était devenue catholique et francophone. Dans sa famille on parlait français couramment.

Parmi ses ancêtres, il y avait de nombreuses personnalités ecclésiastiques importantes, dont deux métropolitains de Kyiv, Atanasy et Lev. Son grand-père maternel était l'écrivain polonais Aleksander Fredro. Un de ses frères est le bienheureux Clément Cheptytsky, moine studite, tandis qu'un autre Stanislaw Szeptycki est devenu général dans l'armée polonaise.

Après ses études secondaires Roman Szeptycki étudie le droit à Cracovie et Wrocław, et obtient son doctorat en 1888. Pendant ses études, il visite l'Italie où il est reçu en audience par le pape Léon XIII; Kyiv, alors sous domination russe, où il rencontre quelques-unes des personnalités ukrainiennes les plus en vue de l'époque.

Malgré l'opposition de son père, Jan Szeptycki, jeune Roman entre au monastère basilien (grec-catholique) de Dobromyl, re-

tournant par là à ses racines ukrainiennes. Il y prend le nom d'André, le fondateur de l'Église de Constantinople. Étudiant au séminaire des Jésuites de Cracovie, il reçoit le diplôme de doctorat en théologie en 1894.

Grâce à sa formation brillante il parlait plus que 10 langues: ukrainien, polonais, français, allemand, anglais, latin, etc, il savait aussi ancien hébreu et ancien grec. Pendant ses visites pastorales des communautés d'immigrants ukrainiens des États-Unis, du Canada, du Brésil et de l'Argentine il pouvait communiquer avec les gens sans traducteurs.

En 1899, moine André est nommé évêque gréco-catholique de Stanyslaviv (aujourd'hui Ivano-Frankivsk). Un an plus tard, le 12 décembre 1900, et à la suite de la mort du métropolitain Julian Sas-Kuilovsky, évêque André Cheptytsky est nommé, à l'âge de trente-six ans, archevêque métropolitain de Lviv et intronisé le 17 janvier 1901.

*Maksym LISNYI, étudiant en 1e année,
Faculté de médecine vétérinaire
Taras DMYTRYK, enseignant de français*

МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ

In diesem Jahr jährt sich der Todestag des Metropoliten der Ukrainischen Griechisch-Katholischen Kirche (die UGKK) Andrej Scheptyzkyj zum 80. Mal. Er war eine komplexe Persönlichkeit in einem nicht weniger komplexen historischen Kontext. Dies belegen zahlreiche Fakten aus seinem Leben

Andrej Scheptyzkyj leitete als Großerbischof von Lwiw (Lemberg) von 1901 bis zu seinem Tod 1944 die ukrainische griechisch-katholische Kirche. Also fast 44 Jahre lang stand er an der Spitze der Kirche und der ukrainischen Gesellschaft und führte diese durch zwei Weltkriege und sieben politische Herrschaften: Österreich, Russland, die Ukraine, Polen, die Sowjets,

ANDREJ SCHEPTYZKYJ: EINE FACETTENREICHE PERSÖNLICHKEIT

die Nationalsozialisten Deutschlands und wieder die Sowjetmacht.

Er stammte aus einer alten ukrainischen Familie, aber im 19. Jahrhundert wurde die Familie polonisiert und auf den lateinischen Ritus umgestellt.

Er wurde als Graf geboren, er war sehr reich, wahrscheinlich wie die heutigen Milliardäre, aber er wurde Mönch.

Die Erlaubnis, zur östlichen Tradition überzugehen, wurde Scheptyzkyj persönlich von Papst Leo XIII. erteilt.

Er leitete eine Delegation zum Kaiser Franz Joseph und forderte, dass die Ukrainer in Galizien genauso respektiert würden wie andere Völker der Monarchie, ohne ihre nationale und menschliche Würde herabzusetzen.

Er sprach im Wiener Landtag über die Gründung einer ukrainischen Universität in Lemberg. Nach dieser Rede erließ der Kaiser ein Dekret, wonach die Ukrainische Universität in Lemberg am 1. September 1916 eröffnet werden sollte.

Dank der Bemühungen des Oberhauptes der UGKK erkannte der Vatikan die Ukrainische Volksrepublik 1919 an.

Er finanzierte die Gründung des Volkshospitals in Lemberg sowie eines Waisenhauses. Zur Unterstützung des Waisenhauses gab er das Geld, das er als Spende von Papst Benedikt XV. erhielt.

Er spendete sein Landgut in Pidlyuty der patriotischen Kinderorganisation "Plast" für Sommerlager.

Er schenkte der Stiftung des Ukrainischen Nationalmuseums seine Privatsammlung – fünf Räume in den städtischen Gemächern – und kaufte 1911 ein ganzes Haus für das Museum in der modernen Drahomanova-Straße.

Er initiierte und gründete die Landbank in Lemberg, unterstützte die Aktivitäten der ukrainischen Kultur- und Bildungsgesellschaften "Aufklärung" ("Prosvita"), "Einheimische Schule" ("Ridna Schkola"), "Landwirt" ("Sil'skyj Hospodar").

Während der deutschen Besatzung richtete der Metropolit einen Protest gegen die Vernichtung der jüdischen Bevölkerung an Reichsführer-SS Himmler und verteidigte auch sowjetische Gefangene – er schrieb einen Brief an Hitler über die Misshandlungen und Grausamkeiten der Gestapo gegenüber Kriegsgefangenen.

Andrej Scheptyzkyj organisierte am 14. August 1944 den heimlichen Transport von 2000 jüdischen Kindern. Sie wurden in Krypten, in Klosterschulen und Waisenhäusern in Lemberg und Umgebung versteckt.

Im Rahmen der Dekommunisierung, also der Ersetzung von sowjetischen oder kommunistischen Bezeichnungen beschloss das ukrainische Parlament neulich die Umbenennung von Tschernowohrad, was "Rote Burg" bedeutet, zu Ehren des Metropoliten. Dort legte Scheptyzkyj 1892 sein Mönchsgelübde ab. Von nun an trägt die Stadt den Namen des Geistlichen.

Vorbereitet von Ruslan ZVERIUK

Додаток до газети «Світ Університету»

Редколегія: Михайло ПОДОЛЯК – доцент, завідувач кафедри української та іноземних мов імені Якіма Яреми, кандидат педагогічних наук; Іванна КАРБОВНИК – старший викладач кафедри української та іноземних мов імені Якіма Яреми; Тарас ДМИТРИК – старший викладач, асистент кафедри української та іноземних мов імені Якіма Яреми.
Відповідальна за випуск: Уляна КРУК
Редактор: Ірина ДЗЮБЧИК
Дизайн та макетування: Вероніка ДУДКО